

„[Joshua] pár percenként kiszaladt a bejárathoz, hogy megnézzze, jönnek-e már. Azt mondta, tudja, hogy el fognak jönni.

Az est igencsak előrehaladt, Joshua barátja pedig még mindig nem érkezett meg, de a kisfiú nem adta fel, hanem pár percenként hűségesen leellenőrizte a főbejáratot. Már épp hozzáláttak volna az elpakoláshoz, amikor Joshua fel-alá ugrándozva jelentette a hírt: »Itt vannak! Itt vannak!« Felnéztem, és azt láttam, hogy egy teljes család közeleg a gyülekezeti ház felé. Joshua kiszaladt, hogy üdvözlje őket, és megölelte a barátját. Aztán mindannyian bejöttek, és úgy tűnt, a családnak nagyon tetszik a nyílt nap. Hazavittek néhány egyházi kiadványt, és hosszasan ismerkedtek újdonsült barátaikkal. Nagyszerű volt látni ennek a kisfiúnak a hitét, és tudni, hogy az elemis gyerekek is lehetnek misszionáriusok.”¹¹

Bizonyosságom van arról, hogy ha együtt munkálkodunk, megkeresve azt a bizonyos „egyvalakit”, aztán meghívjuk, valamint bizalommal és hittel végzünk utókövetést, akkor az Úr ránk fog mosolyogni, és Isten gyermekeinek százezrei fognak célra és békességre lelni Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában. Az Úr áldjon meg mindannyiunkat a szabadítás munkájának meggyorsítására tett erőfeszítéseinkben! Ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 115:4.
2. *Prédikáljátok evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008). 200.
3. *Prédikáljátok evangéliumomat!* 1.
4. Cselekedetek 3:1–8; kiemelés hozzáadva.
5. Thomas S. Monson: Üdvözlünk benneteket a konferencián! *Liahóna*, 2013. nov. 4.
6. Máté 9:37–38.
7. Tan és a szövetségek 1:20.
8. Tan és a szövetségek 88:81.
9. Tan és a szövetségek 62:3.
10. Tan és a szövetségek 84:61.
11. Magánlevél, 2014. márc. 10.

Jean A. Stevens

első tanácsos az Elemi Általános Elnökségében

„Ne félj, mert én veled vagyok”

Miközben egyre nagyobb hitet és bizalmat alakítunk ki az Úrban, hozzáférésünk lesz az Ő áldó és megszabadító hatalmához.

Kevés érzés hasonlítható a szülővé válás gyengéd érzelmeihez. Nincs édesebb élmény, mint kezünkbe venni egy közvetlenül a mennyből jövő drága kisbabát. Egyik fivérem különösen szívszorító módon tapasztalta meg ezt az érzést. Első kisfia koraszülöttként látta meg a napvilágot; csupán 1300 gramm volt a súlya. Hunter élete első két hónapját a kórház újszülött intenzív osztályán töltötte. Érzelmileg nagyon nehéz időszak volt ez a család számára, mialatt reménykedtünk és az Urat kéreltük, hogy segítsen.

A kicsi Hunternek sok segítségre volt szüksége. Nem tudott erősödni, ami pedig az életben maradásához fontos lett volna. Szerető édesapja erős keze gyakran nyúlt kisfia apró kezecskéjéért, hogy biztatást adjon törekeny kisgyermekének.

Így van ez Isten minden gyermekeivel. Mennyei Atyánk kezét nyújtja mindannyiunk felé az Ő végtelen szeretetével. Neki hatalma van minden dolog felett, és segíteni szeretne nekünk tanulni, növekedni, és visszatérni Őhöz. Ez határozza meg Atyánk célját: „hogy véghezvigye... az ember halhatatlanságát és örök életét”¹.

Miközben egyre nagyobb hitet és bizalmat alakítunk ki az Úrban, hozzáférésünk lesz az Ő áldó és megszabadító hatalmához.

A Mormon könyve lapjait átszövi az Úr – gyermekei megszabadítására irányuló – hatalmának e csodálatos motívuma. Nefi vezette be a könyv legelső fejezetében. A 20. versben ezt olvashatjuk: „...íme, én, Nefi meg fogom mutatni nektek, hogy az Úr gyengéd irgalmassága mindazokra kiterjed, akiket hitük miatt kiválasztott, hogy hatalmassá tegye őket; végül hatalmat adván nekik a szabadulásra.”²

Sok évvel ezelőtt igen személyes módon jutottam el az e versben kifejezésre juttatott igazságok megértésére. Felismertem, mennyire közel is van Mennyei Atyánk, és mennyire szeretne segíteni nekünk.

Egy nap, este felé, a gyermekeimmel autóztunk, amikor figyelmes lettem egy fiúra, aki az elhagyatott út mentén gyalogolt. Miután elmentünk mellette, félreérthetetlenül az a benyomásom támadt, hogy vissza kell fordulnunk és segítenünk kell neki. De mivel attól tartottam, hogy talán megijed, ha egy idegen megáll mellette a

kocsijával este, inkább továbbmentem. Újra éreztem az erős benyomást, e szavakat hallva az elmémbe: „Menj, segíts annak a fiúnak!”

Visszamentem hát, és megkérdeztem: „Segíthetünk? Az az érzésem támadt, hogy segítenünk kell.”

Ránk nézett, és könnyáztatta arccal így szólt: „Megtennék? Imádkoztam, hogy valaki segítsen.”

Segítségért esdeklő imájára a nekem adott sugalmazás lett a válasz. Ez az élmény, mely során ilyen félreérthetetlen utasítást kaptam a Lélektől, feledhetetlen benyomást tett rám, melyet a mai napig a szívemben őrzök.

Most pedig, 25 év elteltével, egy gyengéd irgalomnak köszönhetően, csupán néhány hónapja, hogy – a történetek óta először – újból kapcsolatba kerültem ezzel a fiúval. Megtudtam, hogy ez az élmény nem csak az én életemre volt nagy hatással, hanem a fiúéra is. Deric Nance ma már családos ember. Ő sem felejtette el soha ezt az élményt. Segített megalapoznunk az abba vetett hitet, hogy Isten meghallja és megválaszolja az imáinkat. Mindketten felhasználtuk arra, hogy megtanítsuk a gyermekeinknek: Isten őröködik felettünk. Nem vagyunk egyedül.

Aznap este Deric az iskolában maradt egy programon, de aztán lekéste

az utolsó buszt. Fiatal tizenévesként biztos volt benne, hogy hazajut, így aztán gyalog indult útnak.

Másfél órája baktatott már az elhagyatott úton. Mivel még mindig kilométerekre volt az otthonától, és közel-távol nem látott egyetlen házat sem, félni kezdett. Elkecsereződésében egy kavicsbucka mögé bújt, letérdelt, és segítséget kért Mennyei Atyánktól. Alig néhány perccel azután, hogy visszatért az útra, megálltunk, hogy megadjuk neki azt a segítséget, amelyért imádkozott.

Most pedig, ennyi év távlatából Deric e szavakkal emlékszik vissza: „Az Úr megemlékezett rólam, egy sovány, rövidlátó fiúról. És a világban zajló minden más ellenére tudatában volt a helyzetemnek, és eléggé szeretett engem ahhoz, hogy segítséget küldjön. Az Úr számtalan alkalommal válaszolt már az imáimra azóta az elhagyatott út óta. Válaszai nem mindig olyan azonnaliak és egyértelműek, de az, hogy tud rólam, épp olyan nyilvánvaló ma, mint azon a magányos estén volt. Bármiikor, amikor az élet sötét fellegeinek árnyai borulnak a világomra, tudom, hogy az Úrnak mindig van terve arra, hogy újra biztonságban hazavezessen.”

Ahogy Deric is mondta, nem minden imára adatik ilyen azonnali

válasz. Atyánk azonban valóban ismer minket, és meghallja szívünk esdekléseit. Csodáit imáról imára, személyről személyre viszi végbe.

Bízhatunk abban, hogy Isten segíteni fog nekünk – nem feltétlenül úgy, ahogy szeretnénk, hanem oly módon, amely a leginkább segíti a fejlődésünket. Nehéz lehet akaratainkat alávetni az Ő akaratának, de ez nélkülözhetetlen ahhoz, hogy olyanná váljunk, mint Ő, és ráleljünk a békességre, melyet Ő kínál nekünk.

Eljuthatunk ahhoz az érzéshez, amelyet C. S. Lewis e szavakkal jellemezett: „Azért imádkozom, mert nem tudok segíteni magamon. [...] Azért imádkozom, mert állandóan árad belőlem ennek szükséglete, akár ébren vagyok, akár alszom. Ez Istent nem változtatja meg, de engem igen.”³

Sok feljegyzés van a szentírásokban olyanokról, akik az Úrba vetették bizalmukat, és akiket Ő megsegített és megszabadított. Gondolatok például az ifjú Dávidra, aki a Góliát kezéből lesújtó biztos halálból menekült meg azáltal, hogy az Úrra támaszkodott. Idézzétek fel Nefit, akinek az Istenhez intézett hithű esdeklései szabadulást hoztak a fivéreitől, akik életének elvételeire törekedtek. Emlékezzetek az ifjú Joseph Smithre, aki imádságos lélekkel kérte az Úr segítségét. Megszabadult a sötétség erőitől, és csodálatos választ kapott. Mindannyian valós és nehéz kihívásokkal néztek szembe. Mindannyian hittel cselekedtek, és az Úrba vetették a bizalmukat. Mindannyian segítséget kaptak Tőle. És még napjainkban is megnyilvánul Isten hatalmas és szeretete a gyermekei életében.

Nemrégiben láttam ezt hittel teli szentek életében Zimbabweben és Botswanában. Egy kis gyülekezetben tartott böjti és bizonyágtételi gyűlésen alázattal és inspirációval töltöttek el a sokak – gyermekek, fiatalok és

felnőttek – által megosztott bizonyságok. Mindegyik az Úr Jézus Krisztusba vetett hit erőteljes kifejezését hordozta magában. Az őket körülvevő kihívások és nehéz körülmények közepette mindennap úgy élnek, hogy Istenbe vetik a bizodalmukat. Elismerik Isten kezét az életükben, gyakran e kifejezés kíséretében: „Nagyon hálás vagyok Istennek.”

Néhány évvel ezelőtt egy hithű család ugyanezt az Úrba vetett bizalmat példázta egyházközségünk tagjai számára. Arn és Venita Gatrell boldogan éltek, mígnem Arnnál a rák egy igen agresszív fajtáját állapították meg. A prognózis lesújtó volt – csupán néhány hete volt hátra. A család szeretett volna még egyszer utoljára együtt lenni, így aztán egybegyűlt az összes gyerek; néhányan igen távoli vidékekről érkeztek. Csupán 48 becses órát tölthettek együtt. A Gatrell család gondosan megválasztotta, mi a legfontosabb a számukra: egy közös családi fotó, egy családi vacsora, és egy szekció a Salt Lake templomban. Venita ezt mondta: „Amikor kísértáltunk a templom ajtaján át, az volt az utolsó alkalom, hogy együtt lehettünk ebben az életben.”

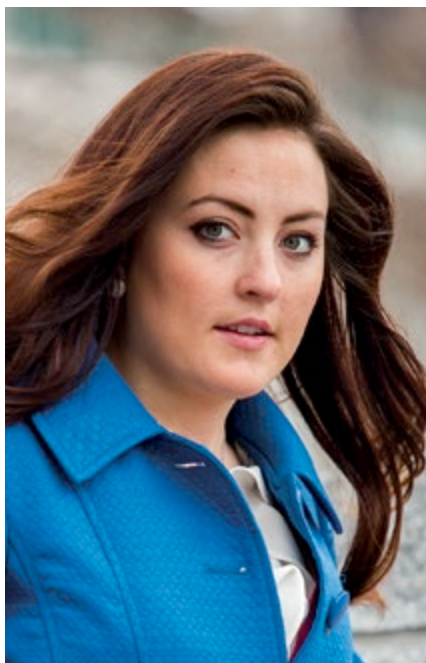
Mégis azzal a bizonyossággal távoztak, hogy sokkal több vár rájuk ennél az életnél. A szent templomi szövetségeknek köszönhetően reményt merítettek Isten ígéreteiből. Tudták, hogy örökre együtt lehetnek.

A következő két hónap olyan sok áldással volt teli, hogy lehetetlenség számot adni róluk. Arn és Venita hite és bizalma az Úrban nőttön-nőtt, amint az Venita szavaiból is kiderül: „Az Úr a karjában hordozott engem. Megtanultam, hogy lehetséges békeséget érezni még a viharok közepette is. Tudtam, hogy az Úr őrökdi feletünk. Ha bízol az Úrban, akkor tényleg képes vagy legyőzni az élet minden megpróbáltatását.”

Egyik lányuk hozzátette: „Figyeltük a szüleinket, és láttuk a példájukat. Láttuk a hitüket és azt, hogy hogyan kezelik a helyzetet. Soha nem kértem volna ezt a megpróbáltatást, de soha nem is adnám semmiért. Körülölelt bennünket Isten szeretete.”

Természetesen nem Arn halála volt az a végkimenet, amelyben a Gatrell család reménykedett. Válságuk azonban nem a hit válsága volt. Jézus Krisztus evangéliuma nem tennivalók listáját jelenti; inkább olyasvalami, ami a szívünkben élhet. Az evangélium „nem súlyt jelent, hanem inkább szárnyakat”.⁴ Képes hordozni minket, ahogyan hordozta a Gatrell családot is, akik békességet éreztek a vihar

közepette. Szorosan kapaszkodtak egymásba és a templomi szövetségekbe, melyeket megkötöttek és megtartottak. Elmélyült az a képességük, hogy bízzanak az Úrban, és megerősödtek a Jézus Krisztusba és az Ő engesztelő hatalmába vetett hitük által.

Amikor a tanítványság ösvényén találjuk magunkat, legyenek bármiféle aggodalmaink és kihívásaink, nem vagyunk egyedül. Nem vagytok elfeledve. Derichez, az afrikai szentekhez és a Gatrell családhoz hasonlóan mi is választhatjuk azt, hogy Isten keze után nyúlunk a szükség óráján. Imával és az Úrba vetett bizalommal képesek leszünk szembenézni a kihívásainkkal. Ennek során pedig egyre inkább olyanná válhatunk, mint Ő.

Az Úr mindannyiunkhoz szólva ezt mondja: „Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítelek, és igazságom jobbával támogatlak.”⁵

Szerény, de biztos bizonyosságomat teszem arról, hogy Isten, a mi Atyánk személyesen ismer minket, és kezét nyújtja felénk, hogy segítsen nekünk. Szeretett Fia, Jézus Krisztus által le tudjuk győzni e világ kihívásait, és biztonságban haza tudunk térni. Azért imádkozom, hogy legyen hitünk bízni Őbenne, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Mózes 1:39.
2. Lásd 1 Nefi 1:20.
3. Az idézetet C. S. Lewis színpadon megformált alakjának szájába adja a szerző: William Nicholson, *Shadowlands* (1989), 103.
4. Harry Emerson Fosdick, *Twelve Tests of Character* (1923), 88.
5. Ésaías 41:10.